

Arrest

nr. 315 324 van 23 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X en X, die verklaren van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2024 als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 april 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JESSOUS, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 oktober 2023 dienden verzoekers voor hun minderjarige zoon een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse grootmoeder.

1.2. Op 10 april 2024 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die 18.10.2023 werd ingediend door:

*Naam: D. - Voorna(a)m(en): G. E. F. - Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...)2014 - Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger.

Betrokkene kwam op 01.10.2023, samen met zijn beide ouders de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf. Garant/gastheer voor dit visum was de in België verblijvende Nederlandse grootmoeder van betrokkene, de genaamde W, S. M. (...) die voor de visumaanvragen ook een 3bis (tenastening) deed waarin zij duidelijk invulde dat het doel van de reis familiebezoek was voor de duur van 30 dagen. Betrokkene en zijn ouders keerden echter niet terug naar Suriname, zoals bij de visumaanvraag werd voorzien, maar dienden al 8 dagen aankomst alle vijf in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 een aanvraag gezinshereniging in in functie van betrokkenes grootmoeder, Mevr. W..

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

Aangezien de aanvragen gezinshereniging van de ouders van betrokkene, de genaamde D., Z. F. en K., S. M. (OV (...)) , werd geweigerd door middel van een bijlage 20 op 05.04.2024 (voor de moeder) en op 10.04.2024 (voor de vader) wordt ook de aanvraag van betrokkene geweigerd. De ouders beschikken immers over het recht van bewaring over betrokkene en niet de referentiepersoon. Er is geen officieel bewijs (rechterlijke beslissing, gehomologeerde toestemming van het recht van bewaring aan de grootvader...) waaruit kan blijken dat de referentiepersoon over het recht van bewaring beschikt. Overeenkomstig art. 372 BW hebben ouders het recht van bewaring over hun kind. Voor zover de ouders het recht van bewaring wenst over te dragen aan een derde, zal dit gehomologeerd dienen te worden door de rechtbank, waarbij zij in het belang van het kind zal beslissen ((art. 392 BW).

Gelet het ontbreken van een bewijs dat de grootmoeder over het recht van bewaring beschikt, volgt het kind de verblijfssituatie van zijn ouders. Het is niet in het belang van het kind om hem van zijn ouders te scheiden. De voorwaarden van art. 40bis, §2, eerste lid, 3° zijn niet voldaan. Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40bis wordt geweigerd aan betrokkene.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

"II.2.A. Eerste middel:

schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij te weigeren.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij af te wijzen:

“Aangezien de aanvragen gezinshereniging van de ouders van betrokkene, de genaamde D. Z. F. en K. S. M. werd geweigerd door middel van een bijlage 20 op 05.04.2024 (voor de moeder) en op 10.04.2024 (voor de vader) wordt ook de aanvraag van betrokkene geweigerd. De ouders beschikken immers over het recht van bewaring over betrokkene en niet de referentiepersoon.”

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

Verzoeker begrijpt absoluut niet hoe DVZ tot dergelijke conclusie kan komen. Het ganse gezin was in Suriname afhankelijk van de referentiepersoon. Bij het indienen van de aanvraag bij de gemeente had de ambtenaar gezegd dat de gevoegde overschrijvingen voldeden als bewijs. Men heeft dus geen extra bewijzen meer gezocht.

Ten gevolge van de bestreden beslissing hebben verzoeker en zijn familie meteen het nodige gedaan om de nodige extra bewijzen te verzamelen. Er is namelijk niet alleen maandelijks een bedrag gestort door de referentiepersoon, maar ook door de zus van de referentiepersoon. Bovendien heeft de referentiepersoon ook maandelijks pakketten met voedsel en kledij opgestuurd.

Het is namelijk niet omdat verzoekende partij en haar man werkten, dat zij voldoende overhielden om het gezin te onderhouden. Zij waren wel degelijk afhankelijk van de financiële steun vanuit België, waarmee onder andere de huur werd betaald.

De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook zwaar in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit duidelijk blijkt dat het ganse gezin afhankelijk was van de referentiepersoon.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

3.2. Verzoekers voeren een tweede middel aan, dat zij uiteenzetten als volgt:

2.2. Tweede middel : Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zelf aanhaalt over beperkte informatie te beschikken.

Dat de DVZ de mogelijkheid heeft bijkomende informatie te verzoeken.

Dat DVZ tóch beslist heeft een weigeringsbeslissing aan verzoekende partij te betekenen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, nu de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag heeft afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

Toelichting:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

DVZ heeft nooit enige vraag tot verduidelijking gericht aan verzoeker, en verzoeker zelf ging er vanuit, door de bevestiging van de gemeente dat het dossier volledig was, dat hij al het nodige had bezorgd.

Er liggen overschrijvingen voor naar Suriname, verzoeker is dus ten laste en de referentiepersoon heeft de Nederlandse nationaliteit. Er is dus een recht op gezinshereniging voor het hele gezin.

Tóch meent de Dienst Vreemdelingenzaken hen dit verder verblijf in België te moeten weigeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de weigering van de aanvraag gezinshereniging zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond.

Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen."

3.3. Wegens hun onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing vermeldt duidelijk de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 3°, van de vreemdelingenwet om een recht op verblijf te krijgen.

Tevens wordt gemotiveerd dat, aangezien de aanvragen gezinshereniging van de verzoekers werden geweigerd door middel van een bijlage 20 ook de aanvraag van hun kind wordt geweigerd, dat immers de verzoekers over het recht van bewaring over het kind beschikken en niet de referentiepersoon en dat er geen officieel bewijs is waaruit kan blijken dat de referentiepersoon over het recht van bewaring beschikt, dat het niet in het belang van het kind is om hem van zijn ouders te scheiden en dat aangezien minstens één van de voorwaarden niet vervuld is de aanvraag van verblijf wordt geweigerd.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat de verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikken.

De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag, ingediend door verzoekers op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

Overeenkomstig deze bepaling dient de persoon die gevoegd wordt, *in casu* de Belgische grootmoeder van verzoekers' minderjarige zoon, over het recht of gedeeld recht van bewaring te beschikken.

Verweerder motiveert dienaangaande als volgt in de bestreden beslissing:

“Aangezien de aanvragen gezinshereniging van de ouders van betrokkene, de genaamde D., Z. F. en K., S. M. (OV (...)) , werd geweigerd door middel van een bijlage 20 op 05.04.2024 (voor de moeder) en op 10.04.2024 (voor de vader) wordt ook de aanvraag van betrokkene geweigerd. De ouders beschikken immers over het recht van bewaring over betrokkene en niet de referentiepersoon. Er is geen officieel bewijs (rechterlijke beslissing, gehomologeerde toestemming van het recht van bewaring aan de grootvader...) waaruit kan blijken dat de referentiepersoon over het recht van bewaring beschikt. Overeenkomstig art. 372 BW hebben ouders het recht van bewaring over hun kind. Voor zover de ouders het recht van bewaring wenst over te dragen aan een derde, zal dit gehomologeerd dienen te worden door de rechtbank, waarbij zij in het belang van het kind zal beslissen ((art. 392 BW).

Gelet het ontbreken van een bewijs dat de grootmoeder over het recht van bewaring beschikt, volgt het kind de verblijfssituatie van zijn ouders. Het is niet in het belang van het kind om hem van zijn ouders te scheiden. De voorwaarden van art. 40bis, §2, eerste lid, 3° zijn niet voldaan. Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40bis wordt geweigerd aan betrokkene.”

Verzoekers betwisten het determinerend motief van de bestreden beslissing niet, namelijk dat het kind gelet op het ontbreken van een bewijs dat de grootmoeder over het recht van bewaring beschikt de verblijfssituatie van zijn ouders volgt. Zij maken aldus niet aannemelijk dat enig bewijsstuk werd voorgelegd dat het recht van bewaring in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet door de grootmoeder zou aantonen en dat de bestreden beslissing aldus genomen is op grond van onjuiste gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze.

Waar verzoekers zich beperken tot een betoog over de afhankelijkheidsrelatie tussen hun minderjarige zoon en de referentiepersoon, blijkt echter uitdrukkelijk in de bestreden beslissing dat dit element niet het

determinerend motief is op grond waarvan de beslissing werd genomen. Verzoekers' grieven met betrekking tot deze argumenten kunnen dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoekers aanvoeren dat de verweerder de mogelijkheid heeft bijkomende informatie te verzoeken en zij de verweerder verwijten nooit enige vraag tot verduidelijking gericht te hebben aan hen, wijst de Raad erop dat het eerst en vooral aan de verzoekers toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van zijn aanvraag tot gezinshereniging. De bewijslast in het kader van een verblijfsaanvraag ligt in de eerste plaats bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekers de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt.

De middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier	De voorzitter
-------------	---------------

A.-M. DE WEERDT	C. VERHAERT
-----------------	-------------

